

Ook indien een wetswijziging tot stand kwam zonder met onze wenschen rekening te houden, ook dan zou het nog goed zijn, dat wij zelf wisten, hoe de geneeskundigen hier te lande over deze zaak denken.

Stiens, 2 Februari 1910.

L. DE JAGER.

Aan beschouwingen over de betrekkelijke waarde der klassieke en andere onderwijsrichtingen kunnen wij niet veel plaats inruimen. Naar aanleiding van bovenstaand stuk bepaal ik mij dus tot enkele opmerkingen: 1°. De omrekening mijner cijfers voor het candidaats- en tweede natuurkundig examen helpt niet, daar zij, die meer dan twee keer examen deden, en zij, die ongeslaagd zich terugtrokken, onbekend zijn. Ook blijft deze geheele statistiek waardeloos, nu de cijfers voor doctoraal en theoretisch-geneeskundig tegen elkaar opwegen. — 2°. Het propaedeutisch onderwijs is ingericht met het oog op de gymnasiasten, zeer ten nadeele der burgerscholieren. Daarmee vervalt DE JAGER's argument tegen het overbrengen van de propaedeusis naar de school. — 3°. Naar de wis- en natuurkundige studie is niet de weg door burgerschool en staatsexamen, maar wel die door het gymnasium de *gemakkelijkste*. — 4°. Van de 50 hoogleeraren der geneeskundige faculteiten ontvingen 4 hun geheele opleiding buitenslands; 10 deden eindexamen gymnasium; 21 het *admissie-examen oude wet*(!); 3 dragen den doctorstitel eershalve; 6 promoveerden in het buitenland; 6 in het geheel niet. — 5°. Wie zijn kind wil laten studeeren, maar nog niet weet in welke richting, zendt hem naar het gymnasium. — 6°. De Groninger corpsstatistiek bewijst, dat veelal de gymnasiasten uit een anderen maatschappelijken stand komen dan de burgerscholieren. Dit mogen wel zij bedenken, die den oud-gymnasiast beschaafder vinden dan den oud-burgerscholier. Het huisgezin draagt tot de beschaving meer bij dan de school. — 7°. Dat de a.s. onderwijsherziening ons nòz dichterbij de klassieke opleiding zal brengen — neen, voor zulk een anachronisme behoeft geen vrees te bestaan. — 8°. Een onderzoek per vraagbrief, zooals collega DE JAGER wil, zou heel onbetrouwbare uitkomsten geven. Immers mededeeling, dat men eenige kennis van Latijn (maar hoeveel?) voor den arts gewenscht vindt — zooals ook ik op bldz. 271, n°. 5 heb voorgestaan — heeft met de vraag der klassieke opleiding niets te maken. Elke uitspraak in massa door de geneeskundigen, hetzij per vraagbrief, hetzij door vereenigingen, zou van weinig waarde zijn. Het komt niet op het aantal, maar op argumenten aan. — 9°. Een doctor in de klassieke letteren, die de burgerschool heeft doorlopen, heeft zijn klassieke vorming later ontvangen. Een oud-burgerscholier, die zich voor het staatsexamen B (vroeger voor het admissie-examen) klaar heeft laten stoomen, heeft doorgemaakt wat PEKELHARING noemde de „openlijke bespotting” der klassieke opleiding.

Amsterdam, 5 Februari 1910.

H. BURGER.

DE TITEL „MED. DOCTS.”.

Waarde gérant!

Onder de „aanvullingen” aan het einde van de reeks uwer belangrijke artikelen over „onderwijsbelangen” vind ik een zinsnede, die „oude gevoelens”

bij mij wakker riep. Ik lees op bldz. 277: „Meer dan de helft van hen, die „de bevoegdheid er toe bezitten, promoveeren dus niet. Sommigen van hen „voeren op hun naambordje den titel van „*med. docts.*” en pronken dus in „het openbaar met hun gemis aan energie of wel met hun ongeschiktheid „voor wetenschappelijk werk“.

Niet zonder schroom tegenover vele en achtenswaardige leden van ons gilde, uitsluitend in de hoop een goede zaak te dienen, verzoek ik u voor enkele opmerkingen en vragen te dezer zake een plaatsje in uw *Tijdschrift*.

Niet „sommigen” maar „velen” (om in voorloopig-verslag-stijl te spreken) voeren den titel *med. docts.* en niet slechts op naambordjes, maar ook in advertenties (zie dit *Tijdschrift*) en andere aankondigingen. De academische graad *med. doctorandus* nu geeft geen enkele bevoegdheid dan alleen die tot promoveeren. Het doctoraal examen is *metterdaad* identiek met het theoretisch geneeskundig examen. Het feit dat de examineerende faculteit aan de Rijksuniversiteiten voor het eerste examen niet, voor het tweede wel betaald wordt, verandert hieraan niets. Wat is dan toch de reden van de ingeburgerde gewoonte, dien titel openlijk te voeren? De titel is, zooals gij terecht schrijft, op den duur toch slechts een *testimonium paupertatis*!

Deze vraag wordt telkens weer gesteld, niet, de hemel beware mij, door mij, maar door twee groepen van personen, die hun argwanende verbazing daarover niet verhelen. Het zijn Nederlandsche gestudeerden uit andere faculteiten en buitenlandsche geneeskundigen hier op bezoek.

Wat moet ik antwoorden op hun vragen, geachte gérant? Wat moet ik tegenwerpen als eenigszins schamper het vermoeden geuit wordt, dat de groote gelijkenis tusschen het *med. docts.* en het *doct. med.* aan het voeren van den titel niet vreemd zal zijn?

Hoe moet ik mij nu uit deze verlegenheid redden, waar ik geen andere reden weet op te diepen? Ziende de namen van hen, die den titel voeren, kan ik toch de gedachte aan een zóó doorzichtig „boerenbedrog” niet bij anderen en bij mij laten bestaan. Maar *als* er nu eens geen andere *ratio* te vinden was, zou het dan toch geen aanbeveling verdienen, met de tot zoo snoode verdenking aanleiding gevende gewoonte ten spoedigste te breken?

Wanneer gij het *Tijdschrift* voor een bespreking dezer vraag wilt openstellen, zal het misschien gemakkelijk zijn, de zaak op voor allen bevredigende wijze toe te lichten. Het zou nog een ander belang hebben: is werkelijk de gelijkenis tusschen beide titels de eenige *ratio*, welnu, dan blijkt de doctorstitel in de oogen van het publiek nog wel zooveel waarde te hebben, dat hij voor den jongen arts de moeite van eenige inspanning wel waard is.

Met het dringend verzoek mijn opmerkingen en vragen slechts te willen beschouwen als voortgekomen, niet uit neiging tot zedenmeesterij, maar uit een door lastige vragen in het nauw gebracht gemoed, blijf ik als steeds

t. t.

Groningen, 6 Febr. 1910.

K. F. WENCKEBACH.
